

St.-John's Blues band

DEEL 2

van blues naar hardrock en stilaan naar... een steady job.

- Een mooie ervaring die we ooit hebben meegemaakt was naar aanleiding van een artikel dat over ons verscheen in Humo. Een jeugdclub uit Willebroek had over ons gehoord en gelezen en wilde St.-John's Blues Band op een van haar feestjes. Zo gezegd, zo gedaan, en het geld was altijd welkom. Deze mensen betaalden ons toen maar liefst 15.000 BEF. voor een set van 2 maal 3 kwartier.

Toen we daar arriveerden en meteen met de opstelling van ons materiaal begonnen, vroeg de organisator ons: "En... waar is de rest van de band?"

"Welke rest?" vroegen we en hij merkte droog op: "Hoe, ik dacht dat jullie een big band waren." Meteen dacht de goede man dat zijn avond om zeep was, en eerlijk gezegd dachten wij het ook gezien het aanwezige kille publiek. Ik denk dat die mensen toen nog nooit een bleusband gehoord of aan het werk hadden gezien. Het waren allemaal brave zielen, haren netjes gekamd (en voorzien van de nodige Brylcreem) zoals het hoorde te zijn in een bourgeoiswereld, de jongens allemaal een twee- of driestuks kostuum met bijhorende das, en de dames,... alsof de tijd was blijven stilstaan in 1960. God, het was eind jaren zestig, lange haren en versleten jeans, Pakistaanse jassen, patchouli overal over je lichaam, spannende felgekleurde zijdehemden waren niet meer weg te denken.

Maar goed, ik weet nog dat we snel even overlegden en dat we van ons normale repertorium moesten afstappen maar ook andere nummers spelen die we anders niet deden. We moesten vuur in deze uitgedoofde kachel krijgen. Na de eerste set begonnen al wat dassen scheef te hangen, sommige mannen hadden hun jas al uitgedaan en waren op de dansvloer beland. Maar het was pas met onze tweede set dat het ijs écht smolt, ook bij de jongedames. De ambiance begon echt gevoelig te werken, maar na 45-minuten moesten we er een punt achter zetten. De brave man, die toen zag dat een driemansformatie ook sfeer kon brengen, vroeg ons om toch nog door te spelen en bood ons als extra-compensatie de helft van het originele honorarium aan. Dat was natuurlijk mooi meegenomen en toen hebben we doorgespeeld totdat onze bassist Benny het niet meer zag zitten. Hij was tē ver weg, begrijp je, en gelukkig gebeurde dit op het einde van onze verlengde act. Maar wat toen plaatsvond was natuurlijk geen reclame voor ons maar als je er nu op terugblijkt, is het eigenlijk wel lachwekkend en nog steeds kan ik daar om lachen. Benny besloot om op het allerlaatste moment een nummer alleen op zijn basgitaar te brengen waarop hij dan zou zingen (unplugged dus, maar toen bestond die term nog niet). Maar op het podium stond ook nog een piano die niet van ons was. Benny dacht kennelijk dat dit toestel diende om op te zitten en hij zette zich nogal wild op het klavier van dit tokkeltoestel. Het volgende wat gebeurde was dat Benny, samen met de piano, een halve meter lager dan het podium neerkwamen. Gelukkig kon iedereen daar mee lachen behalve wij. Benny stond vrij vlug op en hervatte zijn ding. Dat heeft zich nooit meer herhaald. De avond was dan toch nog geslaagd, en achteraf hebben we vernomen dat het koele publiek daar echt uit de bol is gegaan. Wat er van waar is, ik weet het niet, want we waren snel vertrokken.

- Zoals ik reeds eerder schreef was het niet vreemd tijdens de jaren zestig dat in een snobistische discotheek op een zondagnamiddag een rockband speelde. Zo had je ook destijds nog de Bull Bar (gelegen in de Goldini Galerij (trapje af rechts in het midden van de gang) op de Frankrijklei). Die bar, die toen eigendom was van Herman Braunstein (de vroegere Piranha Bar aan de achterkant van de kathedraal), had regelmatig een Engelse band op het menu staan. Ik kan me echt niet meer de namen van die bands herinneren die daar hebben gespeeld, maar volgens mij was er één grote naam bij, nl. Them, met toen nog Van Morrison als hun zanger).

- Maar terug naar St.-John. Eind jaren zestig/begin jaren zeventig, en sommige onder jullie zullen zich deze zaak nog wel herinneren, had je een disco in de Statiestraat, vlak aan de Anneessensstraat, genoemd Blue Moon. Daar hebben we ook gespeeld op zondagnamiddagen, en eigenlijk vreesden wij voor een lage opkomst van publiek, maar dat viel zeer goed mee. We schrokken eigenlijk van die 'snobs' die toen de disco's onveilig maakten. Zij hadden kennelijk ook een voorliefde voor andere muziek dan pakweg James Brown, The Four Tops en The Supremes. Gelukkig voor ons.

- Buiten de normale optredens die we hadden in België en daarbuiten, hebben we ook een keer deelgenomen aan het concours van het beruchte Jazz Bilzen festival. Dit was in 1970, maar dat deden we eigenlijk maar voor de fun. Op dat festival traden alle uitstekende bands op die België toen rijk was.

- Maar mijn periode als drummer bij St.-John's Blues Band verliep al snel en ik vormde met enkele andere vrienden en nieuwe band, meer hardrock gericht en we kozen als naam 'Hamlet'. Samen met mijn vrienden Mark Luyckx, diens broer Jo en onze zanger Leo Van Tilborg begonnen we aan iets waar later de ganse pers over zou schrijven, maar iets dat we eigenlijk nooit gepland hadden.

- Mark was onze lead-gitarist (Gibson Les Paul De Luxe), Jo nam de 6-snarige Gibson bass voor zijn rekening en ook de 12-snarige akoestische gitaar. Leo als zanger kwam op de proppen met een Wem-zanginstallie en ik had me net een nieuwe drumkit aangeschaft. Vermits het geen blues meer was, had ik geopteerd voor een dubbele drumkit van het merk Rodgers. Hamlet was een groep die een repeteerlokaal had in een luxueuze villa in Brecht. Dus iedere dag over en weer pendelen van Antwerpen naar Brecht. Repeteren was het enigste wat we deden, maar in de weekends was het altijd feest. Dan kwamen onze vrienden (én vriendinnetjes) steeds af en kon er niets meer stuk. We speelden wat voor hen, de dingen die we toen al zouden spelen op komende concerten. Ons repertoire, dat nu voor een groot gedeelte bestond uit eigen nummers, maar ook uit covers van groepen als Deep Purple, Uriah Heep en e.a., covers weliswaar gebracht op onze eigen manier, waren nummers die we echt leuk vonden om te spelen.

- Een van de mooiste momenten die we daar meemaakten was een zonnige zondagnamiddag. We waren reeds goed op elkaar ingespeeld en we besloten om een openluchtconcert te geven. Ja, vlak voor de villa was een grote grasvlakte, en daarop installeerden we ons materiaal. Toen we amper één nummer hadden gespeeld, stond de ganse buurt aan onze deur... maar ook

de politie. Laatstgenoemde partij vond dat dit niet kon en we moesten onze spullen weer naar binnen dragen en daar verder spelen. Dit was tegen de zin van de 'toeschouwers' maar het gesakker en gemopper van de omstaanders kon de politie niet op andere gedachten brengen. Dus dit was het einde van ons allereerste live-optreden onder de naam Hamlet.

- Dat ging zo enkele maanden door totdat er echt klaar voor waren. Inmiddels hadden we een heuse groep roadies en een 'manager' (een vriend van ons die al onze zo'n zaken regelde).

Op zekere dag liet onze 'manager' weten dat hij een contract versierd had in De Waag, gesitueerd destijds in de Lange Brilstraat aan de Stadswaag.

Het eerste concert van de Antwerpse superformatie, want zo had iemand op de affiches laten drukken (Waarom dat gedaan werd, is mij nog steeds een raadsel).

We moesten om 20:30 beginnen en de set bestond uit 2 x 3 kwartier. Nu moet je weten dat spelen in De Waag garant stond voor algemene bekendheid. Dus iedereen die wat met muziek te maken had (muzikanten van bekende bands, producers, managers, leuke groupies, enz...) waren aanwezig. Enfin, de zaal zat overladen vol.

Natuurlijk kwamen we niet tijdig aan, want onderweg moest ik retour rijden naar Brecht (Ik herinner me nog dat we toen ter hoogte van het Sportpaleis reden) omdat onze gitarist vond dat hij een 'verkeerde' jas aan had. Ijdelheid stond tijdens deze jaren voorop, en niet alleen bij muzikanten hoor. Wij terug, met als gevolg dat we véél te laat arriveerden in De Waag. De organisator begon zich al zorgen te maken, maar onze roadies hadden er al voor gezorgd dat alles netjes opgesteld stond. Er werd ondertussen ook stevig gedronken én gerookt...

En dan kreeg ik de klap van mijn leven!

- Nu ben ik niet de persoon die graag over mezelf en/of over mijn vrienden van destijds wil snoeven, maar Hamlet had het potentieel om uit te groeien tot een grote rockband, maar het lot, één, onze gitarist, dacht daar anders over.

Toen we halverwege onze set stopten voor een break, liet onze gitarist weten dat hij er mee stopte. Ja, het was afgelopen die avond. Hamlet zou maar drie kwartier spelen en gedaan. Dit was meteen ook het einde van deze groep, maar niet van onze vriendschap.

De gebroeders Luyckx, die toen in Edegem woonden, hadden een grote tuin, en Mark had ambities om met muziek verder te gaan maar dan vanuit een studio. Daarom begonnen we, samen met enkele andere vrienden die wisten hoe we dat moesten aanpakken, aan de bouw van een demostudio. Ik herinner me nog hoe we eerst begonnen met de tuin vol beton te gooien. God, wat een rotte job, want de beton moest aangevoerd worden van de straatkant dwars doorheen het huis, zo naar de tuin... en het was juist een snikhete zomer. Na enkele maanden er intens mee bezig te zijn geweest, was de studio klaar, en ik moet zeggen dat het een mooi complex geworden was. De finances kwamen allemaal van vader tje Luyckx die er toch erg wampjes inzat.

Dan was het alleen nog maar een zaak om onze instrumenten in de studio te zetten.

- Toen konden we beginnen met het studiouwerk. Onze eerste klant, en dit is iets wat je natuurlijk nooit vergeet was, en je gelooft het nooit, Raymond Van het Groenenwoud, maar toen nog niet zo bekend als nu. Hij was toen zanger/gitarist van een groep die zich 'Louisette' noemde. Lange haren alom, versleten jeans en een groep die als **EERSTE** Vlaams rocksongs bracht. Dit was een aangename tijd en ik weet niet of Mark nog steeds deze demotapes heeft liggen.

Maar mooie liedjes duren niet lang...

- Mark, nadat hij de studio weer sloot omdat het financieel toch niet zo aantrekkelijk bleek te zijn, werd stage-manager bij Rob De Nijs, Jo is enkele jaren later met een audio-visueel bedrijf van start gegaan, en Leo, onze zanger, wel, volgens de laatste berichten die ik destijds had opgevangen, is hij teruggekeerd naar zijn oude vertrouwde job bij Bell Telephone (nu Alcatel).

- Omdat het werk met die studio niet echt veel geld in het laadje bracht, werd ik verplicht om naar een 'steady job' uit te kijken en daarom belandde ik na enkele omzwervingen bij de hifi-gigant Pioneer. Sindsdien, en dit bij gebrek aan tijd, ben ik niet veel meer met muziek bezig geweest. Occasioneel een drummer vervangen bij een bestaande band, en af en toe in de backingband van een andere muzikant spelen, en daar bleef het ook bij. Maar eenmaal gebeten door een muzikale microbe...

- Daarom heb ik besloten om terug wat te oefenen op een drumstel en naarmate mijn ontwikkelingen, en geloof me, het zal een zware dobber worden, ga ik me misschien terug met het samenstellen van een band bezighouden. Je bent nooit te oud om je geliefkoosde hobby verder te zetten. Ach, Madison Square Garden of de Hammersmith Odeon horen niet echt bij de zalen waar ik eens zou willen spelen.

Alfons Maes